

NAINÉ,

KEDA VIIMATI NÄHTI

KOLMEKÜMNESELT

CAMILLE PAGÁN

Originaali tiitel:
Camille Pagán
Woman Last Seen in Her Thirties
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, asutused, kohad, sündmused ja intsidendid on autori kujutluse vili või on neid kasutatud ilukirjanduslikus kontekstis. Igasugune sarnasus tegelike inimestega, olgud nad elus või surnud, või tegelike sündmustega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud David Drummond

Text copyright © 2018 by Camille Pagán
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

B06400121
ISBN 978-9949-82-766-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Shannon Callabane

ÜKS

See on väga vana lugu: naine kohtab meest, mees kosib naise, naine veedab oma parimad aastad uskudes, et nende armastus kestab igavesti. Nad vaatavad pisarais pilgul oma järglasi äärelinnapesast välja lendamas, teades, et nad naasevad kriisiaegadel või kui neil on vaja, et pesu puhtaks pestaks ja kokku volditaks.

Naine võtab vananemise vastu juuksevärvi ja suurte veinikoogustega. Mees kohtub oma eelseisva surelikkusega, veendes end, et noorem naine on lahendus ta energia vähenemisele ja libiido nõrgenemisele. Olles kindel, et nende särav tulevik on väärt kaasnevat hävingut, ratsutab suure vanusevahega duo päikese-loomangusse ning meie kangelanna seisab varjus, olles sellisest ootamatust pöördest rabatud.

Jah, mu lugu on sama vana kui aeg. Kaunitar asendab koletise.

„Ma ei saa aru,“ ütlesin Adamile, kes oma viimaseid riideid mu lemmikkohvrissse ladus. „Miks sa meile seda teed?“

„Ma ütlesin sulle, et ma ei armasta sind enam.“ Ta tõmbas kohvriluku kinni ja tõstis kohvri meie voodile. „Ma arvan, et juba kaua aega.“

„Seda räägivad kõik, kui nad on kellestki uuest sisse võetud,“ ütlesin ma, pannes vastu tahtmisele soovitada tal võtta öla pärast aspiriini. See oli teda mitu kuud häirinud – ja praegu ma

kahtlustasin, et see polnud mitte niivõrd klaviatuuri taga istumisest, vaid oli pigem kopuleerimise ajal armukese vastu seina ülevahoidmise tulemus – ja ma olin äsja näinud teda nagu krimpisutamas. „See ei kesta.“

„Sa ei kuula mind, *Maggie*.“ Ta ütles mu nime, nagu oleks see vandesõna, mis tundus äärmiselt valus, arvestades sellega, et väga sageli polnud ma talle märkust teinud, kui ta peeru lasi.

„Ma olen veetnud mitu aastakümnet sind kuulates, Adam, kui ma oleks ehk pidanud rohkem rääkima. Me võime minna terapeuti juurde ja püüda välja selgitada, kuidas paremini suhelda. Me võime selle asja *korda teha*.“ Ma hakkasin kõlama sama hirmununa, kui end tundsin. Me planeerisime aastapäevareisi Rooma! Meil oli jäänud pensionini vähem kui kümme aastat! Me töotasime – kuni surm meid lahutab! Ta ei saanud lihtsalt ära minna.

Ent ilmselt sai, sest ta veeretask meie parimat kohvrit ukse poole. Ma oleksin tahtnud selle tal käest ära rebida, aga miski muu tuli mulle pähe. Kahjuks tundus see üsnagi realsuse moodi. „Mis ta nimi on, Adam?“ hüüdsin ma äkki.

Ta nägu oli ilmetu, kui ta minu poole pöördus.

„Selle naise, kellega sa magad?“ ütlesin ma. „Selle naise, kelle pärast sa mu maha jätsid? Ma tahan ta nime teada.“

Ta tasakaalukas ilme plahvatas vihaks. „Mis tähtsust sel on?“

Ma istusin meie voodi servale ja mu silmadesse kogunesid pisarad. See oli siis tasu, et olin kolmkümmend kaks aastat teda armastanud ja ta kaaslane olnud? „Kas sa oled peast põrunud? Muidugi on sel tähtsust. Kui sa jätsid mu sinnapaika nagu kasutatud auto, siis ma tahaksin teada su uue sõiduriista nime.“

Ta raputas pead, nagu oleksin ma talle pettumuse valmistanud. Seejärel ta ütles: „Jillian.“

„Jillian?“ Ma ei tea, mida ma ootasin. Võib-olla Isebeli*. Aga Jillian – see oli päikeselise, süütu, huvitavate hobidega naise nimi. Mitte selle, kes magas mu mehega. „Jillian kes?“

Teine ilmetu pilk. „Smith,“ pomises ta lõpuks.

„Kohutavalt tavaline.“

„Kohutavalt harilik,“ ütles ta, teravus häälede tagasi tungimas. „See on ta nimi.“

Ma hingasin välja ja see polnud mitte niivõrd ohe kui veel säilinud lootus, mis mu kehast lahkus. „Kus sa temaga kohtusid?“ küsisin ma hetke pärast.

„Ma arvasin, et sa ei taha sellest rääkida.“

See oli tõsi. Kolm päeva varem oli ta pannud mu toolile istuma ja teatanud, et ta pole meie abielus õnnelik – ja juba mõnda aega.

Ma mõtlesin: *pole õnnelik?* Ta oli kuude kaupa ringi karelnud nagu mõni kahekümneaastane, energilisem ja elavam, kui oli olnud pikka aega. Ta oli ikka veel armastav ka minu vastu. Just mõni päev varem käisime oma kõige lähemate sõprade Gita ja Reddy juures õhtusöögil. Jutustades meile lugu mehest oma terviseklubis, kes muu trenni asemel tantsis, sirutas Adam käe ja pigistas laua all mu reit. Mu rind täitus soojusega – pärast kõiki neid aastaid oli tal minule ikka veel selline mõju. Tõsi, ma lootsin midagi rohkemat, kui õhtul koju jõudsime, aga ei võtnud seda isiklikult, kui ta mind suletud suuga suudles ja oma voodipoolle kohe magama jäi. Tal oli olnud erektsiooniprobleeme, aga ma ei näinud seda märgina, et ta kavatseb meie liidu lõhkuda.

Kui Adam mõni päev pärast seda rääkis, et „ma olen meie suhetes õnnetu“, katkestasin ta jutu ja pakkusin, et ta mõne päeva järele mõtleks, mida ta ka lubas teha. See tundus nagu järjekordne tõend selle kohta, et ta äng on kuidagi seotud testo-

---

* Piiblis häbitu naine (Tlk)

sterooni või keskea meeleolukõikumistega. Muidugi veetsin ma need päevad närvi tsedes. Kas tal oli depressioon? Kas teda tabas lõpuks lein pärast isa surma aasta tagasi?

Ma tunnistan, et peamiselt oletasin, et ta on sedamoodi loid, nagu mees võib olla pärast oma seksuaalset tippaega, mis läheb nagu dinosaurusedki kõige kaduva teed. Aga seda võis leevendada näiteks langevarjuhüppega (ehkki pidin tunnistama, et kombinatsioon kõrgusest ja võimalikust inimlikust eksitusest tegi selle minu jaoks võimatuks) või ehk kerge sadomasoga (ehkki arvestades meie käitumist lapsevanematena oli ka see problemaatiline, sest nii Adam kui mina ei suhtunud hästi domineerimisse inimeste üle, keda me armastasime). Mitte mingil juhul ei kujutanud ma ette, et ta kavatseb mind teise naise pärast maha jätta.

Selge see, et minu poolt oli see olnud valearvestus. „Vasta mu küsimusele,“ ütlesin ma.

Nüüd vaatas ta eemale. „Ühes kohvikus.“

„Kus?“

„Mu töökoha lähedal.“

„Kui vana ta on?“

Ta vangutas pead ja pomises: „Kolmkümmend?“

Kolmkümmend. Kolmkümmend! „Issand halasta, Adam Harris. Millise sõnumi sa annad Jackile ja Zoele, käies kohtamas naisega, kes on pigem nende, mitte meie vanune? Unusta ära klišeed – see on praktiliselt kuritegu looduse vastu!“ Ma põrnitsesin teda seda öeldes ja olgu ma neetud, kui ta ei võpatanud ega pööranud eemale. „Aga meie plaanid? Aga meie puhkus ja see, et su ema kolib meie juurde?“ Adami emal Rose'il oli hiljuti diagnoositud varases staadiumis dementsus ning ma olin kavatse-
senud talle rääkida, et ta võib meie juures elada – vähemalt mõne aasta, kuni me veel suudame tema eest hoolitseda. Pealegi olid

meie mõlemad lapsed kodust läinud ja elasid iseseisvalt, meil oli rohkem kui piisavalt ruumi ja Rose ütles, et ta ei suuda mõeldagi hooldekodu peale, kus on kamp seniilseid vanainimesi. „Ja meie pensionileminek, Adam?“ ütlesin ma, nüüd praktiliselt karjudes. „Ja see *igavesti*?“

„Mul on planeerimisest kõrini, Maggie,“ ütles Adam, ikka veel näoga seina poole. „Ma tahan teistsugust elu.“

Ja siis ta lahkus.

Teistsugust elu? Kas see oli kood armukese lõtvumata naha ja kikkis rindade kohta? Mida Adam sellega ka mõtles, mõtles ta seda tõsiselt, sest mõni nädal hiljem toodi mulle lahutuspaperid, mille ma toppisin teises vannitoas Martha Stewarti ajakirjade taha, kui keegi peaks kasutama potil istudes märksa realistlikumat lugemismaterjali.

Mul polnud tarvis neid ametlikke dokumente läbi kammida, et aru saada, kuidas kogu see asi oli varakult läbi mõeldud. Adam oli palganud lahutusadvokaadi, enne kui mulle ütles, et oli juhuslikult kellesegi armunud, justkui poleks tal õnnestunud täita oma abielutootust, sest komistas truuduseredelil. Ta leidis endale üürikorterit, kui mina otsisin ikka veel hotelle Roomas, ja konsulteeris oma ema raamatupidajaga, kas ta isa ikka oli jätnud piisavalt suure summa, mis pidi katma ema ülalpidamise hooldekodus (jah, oli). Ja ma polnud kindel, kas Zoe ja Jacki üllatus ei tundunud mitte teeseldud, kui ma helistasin, et rääkida uudist lahkukolimisest. Kas Adam oli neile juba rääkinud – või olid nad haistnud, et meie abielu puruneb, isegi kui mina astusin üle kildude? Need detailid halvasid mind ja ma leidsin end pidevalt külmkappi vahtimas või autorooli tagant, ilma et oleksin teadnud, mida ma seal teen. (Ainus helgem koht meie lahku-

kolimises oli see, et nüüd oli mul mingit aimu Rose'i vaimse seisundi kohta.)

Ent ikkagi veetsin ma esimesed nädalad pärast Adami pomm-uudist oodates, et ta ärkab oma luupainajast, mida ta nägi meie mõlema eest, ning taipab, et ainus kaastundlik ja loogiline asi, mida teha, oli tagasi tulla. Pealegi polnud nii petmine kui ka lahkumine talle üldse omased. Adam polnud vaid armastav ja pühendunud, ehkki aeg-ajalt ületöötanud abikaasa ja isa, vaid samuti inimene, kes hoolis sügavalt sellest, mida teised temast arvavad. Ta poleks tahtnud, et meie sõbrad, naabrid ja perekond sosistaks tema meeletult lollist otsusest. Niisiis kiirustasin ust avama iga kord, kui koputati. Iga kord, kui telefon helises, palusin ma ekraani nimel, et see oleks Adam Harris, kes helistab, et paluda minult andeks ja küsida, kas ta võib koju tulla. (Kuidas see sai olla, et ta rääkis minuga iga jumala päev ja siis ei rääkinud enam üldse? Mu mõistus keeldus seda vastu võtmast.)

Aga kui see lõpmatu pettumuste jada hakkas selgeks tegema, et Adamil polnud kavatsust tagasi tulla, muutusin tuimaks. Ei maksa valesti aru saada: ma tegin kõiki neid asju, mida inimene võib teha pärast katastroofilist kaotust. Ma ei käinud mitu päeva duši all, nutsin ebasobivates kohtades ega suutnud end sundida sööma ühtki sõõrikut (selle peaks ilmselt lisama vaimse tervise käsiraamatusse kui kriteeriumi kliinilise depressiooni korral). Aga ma tegin seda kõike tundega, et mängin osa filmis, mida ma vihkan, mitte ei ela oma päriselu.

„Ema, ära isa pärast *muretse*. Ta on üks suur tõbras. Sa saad sellest üle,“ ütles Jack, kes kõlas nii, nagu oleks ta pilves, aga ütles ikkagi õigeid asju, kui ma tõmbasin teisel pool toru ninaga, et mitte nutma hakata. Mu lapsuke. Mitte selline nagu ta vanem õde – kes pani mind tundma end nii, nagu segaksin ta Väga Tähtsat Juristitööd iga kord, kui helistasin – Jack helistas *minule*.